

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Această carte este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu locuri, fapte, instituții
sau personaje reale este pur întâmplătoare.

George Bonea este scriitor, ziarist, cântăreț, comediant,
copywriter, blogger și vlogger (de)motivațional.

A mai publicat în 2013 un roman, *Miercuri 10*.

Locuiește în București.

GEORGE BONEA

ÎMI PARE RĂU
CĂ
AM MUNCIT

 UNIVERS

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

GEORGE BONEA

ÎMI PARE RĂU CĂ AM MUNCIT

© Editura Univers 2020

Toate drepturile rezervate

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-973-34-1195-6

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

3 IANUARIE – VINERI

Ce Revelion! Nu cred că am mai avut parte de așa ceva. Și să nu mă înțelegeți greșit, n-am băut mult, dar a fost totul atât de încărcat, atât de agitat, o mulțime de oameni. Copleșitor. Mă simțeam de parcă stăteam în mijlocul unui furnicar.

S-a băut enorm. Dacă vinul chiar e „sângele“ lui Iisus, revelionul ăsta l-a lăsat stafidit pe mântuitor. Șia mai religioși n-au vrut să pângărească moștenirea divină. Așa că s-au drogat.

Unde mai pui că am avut cele mai tâmpite jocuri. Pentru toată lumea. Un Revelion bestial e ăla la care cine vrea să se joace FIFA toată seara o poate face liniștit, cine vrea să bea și să plângă după fosta nu-i deranjat de nimeni și cine vrea să joace Mafia cu alți treizeci de oameni are un scaun la dispoziție.

Au trecut trei zile și încă mă dor oasele de la dans, am o vâjâială în cap și stomacul nu știe dacă să verse sau să primească mâncare. Asta cu stomacul cred că e mai mult din vina amestecului de mâncare. Cine a zis că băutura nu se amestecă, pentru că-ți dă în cap, a uitat să spună și că nici mâncarea nu se amestecă. Șți dai în burtă. Al doilea cap. Te-ai nenorocit.

Bine, eu am probleme mai vechi cu stomacul. De vreo doi ani tot spun că merg la un medic să fac o verificare. Știu că trâncăn, bat planetarele și e rost de o endoscopie. N-am ajuns pentru că n-am ajuns. Nu de frică. Șmi place să fac endoscopii. Am mai făcut vreo două în copilărie, nu mă sperie un tub pe

gât. Altele au înghițit mai rău. Unde mai pui că-i extraordinar să-ți vezi interiorul. Esofag, trahee, mățaraie, stomac. Suc gastric. E verde. Fantastic. Cel mai interesant e să vezi chestii. Nu știi ce sunt, dar vezi lucruri. Îmi imaginez că dacă înghiți dubioșenii, precum șuruburi, cuie, cioburi, ai putea să le vezi cu lejeritate. Îmi pare rău că nu se înregistrează filmarea cu interiorul meu, să-mi dea totul la final pe un DVD, HD, și să le arăt prietenilor, ca o glumă când îi invit la mine să vedem cel mai nou film Star Wars. „Hei, aia nu e Steaua Morții? Nu! E pi-pota mea!“ Glume. Caterincă.

Suntem leșinați de trei zile. Ea doarme pe mine și cred că se simte la fel de rău. Nici ea n-a băut mult, dar s-a enervat și că și-a găsit cadoul spart. Cred că-i ultimul an când o să vrea să ne mai băgăm la Secret New Year's Santa. Eh, n-o să recunoască faptul că e deranjată, dar i s-a cam rupt filmul când și-a găsit suportul de lumânări făcut ferfeniță pe masa de cadouri. Cum îi place ei să spună, „m-am ofticat pe situație“. Asta înseamnă că-i nervoasă, nu mai vrea să mănânce, nu mai vrea să danseze, nu mai vrea nimic.

O să-i treacă până la revelionul următor.

Din liniștea care ne înconjoară răzbate soneria telefonului. Nu-mi dau seama de unde sună, dar știu că trebuie să mă duc să-l închid ori să răspund. În funcție de numărul și numele afișat pe ecran.

Mă ridic din pat cu greu, îi trimit o bezea iubitei fără să mă mai aplec, pentru că risc să cad peste ea de oboseală, și plec în căutarea tehnologiei care mi-a stricat zen-ul. Asta e momentul meu de anarho-primitivism, simt cum mă înfierbânt de nervi și-mi doresc să dispară toate telefoanele, mobile sau fixe, să ne căutăm doar la ușă. Așa nu te-ar deranja nimeni cu rahaturi irelevante. Nimeni nu ar bate un drum aiurea doar să-ți sune la ușă și să te întrebe „ce mai faci?“. Asta se întâmplă cu

telefoanele. E o avalanșă de „cf?“-uri prin SMS, pe WhatsApp, Facebook, Instagram, Twitter și cine știe câte alte platforme de comunicare. „Cf?“ e degeaba. Dacă-ți pasă vii la ușă. A dracu' mizerie, tot nu tace. Ea e inertă. Îmi zâmbește din pat, cu ochii închiși. Pariez că nu-și dă seama că am plecat din fața ei și tot cu zâmbetul pe buze rămâne. Dar n-are cum să nu remarce faptul că am ieșit din cameră, pentru că ușa dormitorului scârțâie de parcă a băut împreună cu noi la petrecere și acum îi urlă balamalele de ameteală. Zic de doi ani c-o schimb, ori că o repar. În curând. Promit.

Într-un final, după ceea ce pare o veșnicie, îmi găsesc telefonul sub hainele noastre de la petrecere, aruncat pe canapea. Îl ridic, constat că folia de sticlă pusă acum trei ani s-a crăpat de tot și abia se mai înțelege cine mă sună. „M... a... mama?“. Răspund. E mama.

- Dă repede pe televizor!

- Ce? îi răspund buimac, așa cum e normal când ți se dă trezirea la ora 3 după-amiază.

- Dă pe știri. Pe oricare. Ai văzut?

- Ce să văd? Stai să găsesc telecomanda.

Altă căutare. Altă veșnicie. O aud pe mama respirând în telefon.

- Dar ați pățit ceva?

Mă aștept la orice. Cred că în sfârșit s-a întâmplat nebulnia și-a avut loc un atentat în București. De mulți ani mă gândesc că și țara asta va avea măcar un atentat terorist. Ceva ISIS, separatiști unguri, mafia rusă, interlopi țigani, cineva trebuie să pună o bombă pe undeva. La metrou. Pe culoarul de trecere dintre Unirii 1 și Unirii 2. Într-o zi de muncă, folosind o bombă decentă, poți să omori lejer câteva sute de persoane. Plus ce se vor mai călca în picioare. Și apoi vom avea „eroii terorismului“, sute de reportaje despre cum erau cu toții niște

oameni extraordinari, somități, olimpici. Apoi reportaje cu aia care n-au mai mers la muncă în ziua aia și au supraviețuit atentatului, cum au simțit ceva în ziua aia și au mai stat cinci minute acasă înainte să plece, ori s-au învoit pe motiv de premoniție. Alții sunt acum „cu îngerii“. O tânără care se ducea cu vioara la Conservator „cântă cu îngerii“ după atentat. Un puști care se visa campion la șah e acum în Rai unde „joacă șah cu îngerii“. Iar videochatista care n-apucase să-și cumpere încă limuzina promisă la angajare e tot în Rai. Ce face ea cu îngerii? Dracu' știe. Gata, asta trebuia să fie.

Găsesc telecomanda sub un alt morman de haine. Apăs tasta 5 și se deschide pe Pro TV. Am rămas cu obiceiul ăsta din copilărie, de când mă pune tata să așez programele când cumpăram un nou televizor. Tasta 1 e TVR 1, apoi TVR 2, Prima, Antena 1 și Pro TV. Urmau restul programelor românești, programele de știri, de sport, de muzică, desene animate, cultură, știință și la final de tot alea străine. Fac asta și acum, cu toate că petrec insignifiant de puțin timp la TV. Dar să fie în ordine.

O văd pe Andreia Eșca. La ora asta la TV. Pe mama încă o mai aud în receptor respirând. Dau volum.

Doamnelor și domnilor, vă reamintim știrea momentului. Un asteroid a fost confirmat de către cercetători. Acesta se îndreaptă spre Pământ. Impactul va avea loc pe data de 23 august, ora 08:21 de minute, în Franța, aproape de Lyon. Impactul...

– O, Doamne...

Asta-i tot ce-am putut să spun. Dar să privim partea bună a lucrurilor. N-a fost un atentat.

4 IANUARIE – SÂMBĂTĂ

– Și acum ce facem? o întreb în timp ce-i mângâi fruntea. Mă simt ciudat pentru că nu înțeleg ce se întâmplă, cum o să se întâmple...

– Știu. Mă simt la fel. De ieri mă simt inertă. Parcă am murit deja. Dar știm „cum“ o să se întâmple.

– Eu cred că nici nu trebuia să știm asta. Îmi imaginam că genu' ăsta de informații n-ajung niciodată la populație. Credeam că oamenii sunt lăsați să-și vadă liniștiți de viață în timp ce bogații, oamenii de știință și liderii se urcă pe o navă spațială și pleacă.

– Unde să plece?

– Nu știu. Dracu' să-i pieptene, undeva pe o planetă pe care o colonizează în secret de ani de zile. Ori pe o vilă de pe Lună. Nu știu.

– Mna, acum nu mai contează. Chestia aia vine și toți ăștia zic c-o să ne omoare. ăsta e momentul cel mai bun să ne gândim la noi. La tot ce vrem să mai realizăm, la tot ce vrem să mai vedem, tot ce vrem să...

„Mai futeam“, îmi spun în minte. La dracu', mintea fuge la tot felul de rahaturi indiferent de moment.

Simt un gol în stomac de când am aflat asta. Nu mai pot înghiți nimic, mi-a pierit pofta de mâncare și la fiecare gură de apă îmi pun aceeași întrebare, „mai merită?“. Mă uit la ea și

parcă-i citesc aceeași dilemă pe chip. De ore întregi se uită în gol la tavan. Nu plânge, nu nimic. E inertă. Mă sperie. Oricum sunt eu speriat, mă sperie s-o văd așa. Dar nu trebuie să arăt frică. Să-ți fie frică nu e bărbătește. Cu toate că în terapie am tot plâns ca un copil. Dar acum nu e timp de terapie.

- Iubire? Ești cu mine?
- Ăă... ce?
- Ești aici?
- Da, mă gândeam...
- La ce?
- La nimic...
- Ha. E prima dată când nu mi-e frică să aud asta.
- Ce?
- Că te gândești „la nimic“.
- Iartă-mă, nu înțeleg. Ce vrei să spui?
- Of, era o glumă.
- Iartă-mă, iubitele, dar nu mă pot concentra...
- Știu. Nu te stresa. Ziceam așa pentru că de obicei o femeie spune că se gândește la „nimic“ atunci când e supărată pe bărbat. Acum știu că te gândești la altceva.
- Da. Mă gândesc că mai avem opt luni. Opt... luni.
- Știu.
- Ce-o să facem? Dacă începe un război?
- Ăă...
- Dac-o să se ia lumea la bătaie pe străzi pentru cine știe ce?
- ...
- Dacă o să ne distrugem înaintea meteoritului?
- Iubire, chiar nu știu, dar hai să nu ne panicăm. Cu toate că-s tot căcat pe mine de frică. Nu știu. Chiar nu știu. Habar n-am dacă o să ne autodistrugem și-o să ne găsească meteoritul deja praf și pulbere. De când s-a dat anunțul nu s-au schimbat extraordinar de multe. Câteva revolte în favelele din

Brazilia, câteva state africane instabile sunt... la fel, dar mare lucru nu s-a întâmplat. Probabil lumea încă nu crede că în opt luni o să murim.

- Am văzut. Am încercat să nu stau pe Facebook, dar am văzut ce-i acolo. Nu-mi vine să cred că nici măcar acum lumea nu e mai serioasă.

- Glume. Meme. Poante. Opinii. Pisici.
- Încă se mai pun pisici.
- Până la moarte. Cu mâțe până la moarteeeeeeee, cu mâțe până la moarteeeeee!

Își pune mâinile peste ochi și începe să plângă. Mă aplec peste ea s-o iau în brațe și s-o liniștesc. Plânge înfundat. Și eu plâng, dar îmi ascund fața în părul ei bogat și încerc să fiu silențios. Bărbații nu plâng. Dan Bittman s-a înșelat.

- Știi de ce plâng? Știi ce mă oftică cel mai rău?
- Ce?
- Că n-am apucat să facem un copil...
- Da. M-am gândit și eu la asta. M-am gândit că am tot amânat momentul pentru tot felul de lucruri.
- În principal pentru muncă și celelalte proiecte. Am fost mereu prinși cu alte rahaturi și n-am avut niciodată timp să ne punem problema când o să facem un copil.
- Dar în același timp ești conștientă că îl făceam ca să...
- Ca să ce?
- Ca să murim împreună cu el.
- Da.
- Și cred că asta amplifică suferința. Oricum o dai nu-i ușor să-ți moară copilul. Chit c-o face împreună cu restul planetei.
- Dar cine se mai gândește la asta?
- Nu știu. Eu? Când vezi bila aia de foc pe cer și stai cu picul de mână și se strânge stomacul de frică și nervi că aia e toată lumea pentru el.

- Da. Dar poate nu moare toată lumea...

- Mă îndoiesc. Aștia spun că piatra aia e uriașă. Nici nu știu dacă se pune problema de crater, ci mai mult de bubuit întreaga planetă. Îmi sună cam imposibil să mai supraviețuiască cineva. Cel puțin în Europa. Că Franța e aici. Deci tot ce înseamnă Europa, o parte din Asia, emisfera nordică... Vezi? Ți-am spus să ne mutăm în Uruguay.

Îi tremură bărbia.

- Iubire, glumeam...

Pufăie și e dezamăgită. Cum de-mi arde de glume tocmai acum. O năpădesc lacrimile și devine incoerentă. Încerc să mă țin tare lângă ea, dar nu pot. Adormim plânși, storși, triști.

5 IANUARIE – DUMINICĂ

Am refuzat să mai deschidem televizorul. Bine, nu că asta ar schimba mult din situație. Avem parte de aceleași subiecte pe Facebook, unde lumea se întrece în mesaje deprimante și umor negru.

Ne-am hotărât să le facem o vizită alor mei și să reinviem tradiția meselor de prânz în familie. O perioadă lungă de timp n-am mai reușit să ajungem la ei. Cu toate că stau în același oraș. Dar la celălalt capăt. După cinci zile de muncă de dimineață până seara, în weekend nu-ți mai vine să te ridici din pat. Preferam să alunecăm spre sufragerie, să mâncăm ceva frugal și să lăsăm timpul să treacă în timp ce ne odihneam, ca mai apoi duminică seara să descoperim că n-am făcut nimic. Două ore petrecute pe drumuri nu sunau atât de plăcut. Uneori doar gândul tragic că-s bătrâni și astea sunt ultimele momente cu ei ne mai făceau să ne mișcăm.

Mama s-a bucurat când i-am zis că venim la prânz să mâncăm împreună. M-a anunțat entuziasmată că o să scoată niște curcan de la congelator și o să facă un sos roșu, niște cartofi la cuptor, o salată și o prăjitură. Pare că și-a dat un scop pentru a uita de iminenta moarte. Aproape că e ireal s-o aud atât de preocupată de gătit când știm că în curând n-o să mai fie nimic. Nimeni și nimic. Cu ea știu că Moartea o să ne găsească pregătiți. Sacoșa de rafie, mai nou devenită geantă